

νύμφης αὐτῆς) καὶ ἀναγκάζουσιν ἐπὶ τέλος τὸ ἀντίθετον μέρος ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῶν καὶ νὰ ἐνδώσῃ ὥστε ὁ γάμος νὰ τελεσθῇ τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἢ τὸ πολὺ τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπέρχεται πλήρης συμφωνία μεταξὺ αὐτῶν, πίνουν καὶ εὐχονται λέγοντες: «ἄρ χαῖρ' ἡμεῖς καὶ καλορρίζικα καὶ 'ς τὴν τελείαν εὐλόγησιν καὶ 'ς σ' ἄλλα τ' ἀρχοντικά ν' ἀζιών' ὁ Θεός», σὺν τῇ εὐχῇ δὲ ταύτῃ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ μέρους τοῦ γαμβροῦ παρέχει τῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ ἑτέρου μέρους ἓν φλωρίον¹⁾ (γαζίον ἢ μαχμουτιάν), οὗτος δὲ πάλιν δίδει αὐτὸ μετέπειτα τῇ μητρὶ τῆς νύμφης. Κατόπιν ἐκ τοῦ μέρους τῆς νύμφης

¹⁾ Τὸ δῶρον τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς γαλουχίσεως τῆς νύμφης.

προσφέρουσι τοῖς παρακαθημένοις ἐκ τοῦ ρακίου καὶ τῶν σακχαρωτῶν, τὰ ὅποια ἐκόμισαν μεθ' ἑαυτῶν οἱ εἰς τὸ μέρος τοῦ γαμβροῦ ἀνήκοντες, ἀφοῦ δὲ πῶσι καὶ δεύτερον, προτίθεται τραπέζιον φέρον γλυκισμὰ τι (μπουρμάν¹⁾ ἢ πακλαβάν), μῆλα καὶ ἄπια. Ἀφοῦ γευθῶσι καὶ τούτων, προσφέρεται καφφές καὶ μετ' αὐτὸν ἀπέρχονται οἵκαδε οἱ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ γαμβροῦ· οὐχ ἦττον ὅμως καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτῶν ἐξακολουθεῖ ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐν ἑκατέρῳ μέρει ἡ διασκέδασις, ἐνίστε δὲ μάλιστα καὶ παρατείνεται μέχρι τῆς πρωΐας.

¹⁾ Τὸ γλύκισμα τοῦτο, ἐκ λεπτῶν φύλλων ζύμης κατεσκευασμένον, ὀνομάζεται οὕτω Τουρκιστὶ ὡς ἐκ τῆς κοχλιάδους τῶν φύλλων τῆς ζύμης συστροφῆς καὶ περιτυλίξεως.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ.

ΥΠὸ ROBERTOT ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΤ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν παρήρχετο πλέον ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οὐττερσον νὰ μὴ ὀφθῇ καθ' οἷαν δῆποτε ὥραν πλησίον τῆς ἀπαισίας ἐκείνης οἰκίας. Ἐκεῖ εὐρίσκετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν λίαν πρωΐ, πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἐκεῖ εὐρίσκετο περὶ τὴν μεσημβρίαν ὅτε ἡ ὁδὸς ἦτο πλήρης ἀνθρώπων· ἐκεῖ εὐρίσκετο καὶ τὴν νύκτα, ὅτε ἡ ὥχρὰ σελήνη ἐφώτιζε φανταστικῶς τὴν ὀμιχλώδη πόλιν. — Κατὰ πᾶσαν ὥραν, οἷος δῆποτε καιρὸς καὶ ἂν ἦτο, ὁ δικηγόρος εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του, ἀπέναντι τῆς ἀπαισίας ἐκείνης θύρας.

«Θέλω νὰ τὸν γνωρίσω, καὶ ἂς περιμένω ἔτη ὀλόκληρα» ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἐπὶ τέλος ἡ ἐπιμονὴ καὶ καρτερία του ἀντημεῖφθη. Ἦτο ὥραία, ψυχρὰ χειμερινὴ νύξ· αἱ ὁδοὶ ἦσαν σαρωμέναι καὶ καθαφαὶ ὡς πάτωμα αἰθούσης τοῦ χοροῦ· οἱ φανοὶ ἔλαμπον ζωηρῶς· αἱ φλόγες αὐτῶν, ὑπὸ οὐδενὸς ἀνέμου κινούμεναι, ἔρριπτον τὰς σκιὰς τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εὐκρινῶς διαγραφομένης. Μετὰ τὴν δεκάτην ὥραν, ἀφοῦ τὰ κατὰστήματα εἶχον ἤδη κλεισθῇ, ἡ μικρὰ ὁδὸς ἔγεινεν ἡσυχωτάτῃ καὶ ἔρημος· — μόνον μακρόθεν ἠκούετο ὁ ὑπόκωφος θόρυβος τῆς μεγαλοπόλεως. Καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἦτο εὐκρινῶς ἀκουστός. Ὁ Οὐττερσον εὐρίσκετο μόλις ἀπὸ τινων λεπτῶν τῆς ὥρας ἐν τῇ θέσει του, ὅτε αἰφνης ἤκουσεν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἐλαφρὰ καὶ ἐσπευσμένα βήματα. Εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ συνειδήσῃ νὰ διακρίνῃ τὸν ἰδιόρρυθμον κρότον, τὸν ὅποιον παράγει τὸ τακτικὸν βᾶδισμα τοῦ διαβάτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, καὶ ὅστις εὐκρινῶς διακρίνεται ἐκ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου τῶν μερακρυμένων μερῶν τῆς πόλεως. Ἀλλ' οὐδέποτε ἡ προσοχὴ τοῦ Οὐττερσον διηγέρθη τὸσον ταχέως καὶ ζωηρῶς, ὅπως τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἦσθάνετο ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἐπλησίαζε, καὶ ἀπεσύρθη μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τῆς ἀδιεξόδου ὁδοῦ.

Τὰ βήματα ἠκούοντο ὁλονὲν πλησιέστερα, εὐκρινέστερα καὶ βαρύτερα. Τώρα ἤκουσεν ὁ Οὐττερσον τὰ

βήματα ταῦτα ἐκ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ — τώρα διέκρινε καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν νυκτερινὸν ὁδοιπόρον. Ἦτο μικρόσωμος ἀνὴρ, καὶ ἐφόρει συνήθη ἐνδύματα. — Κατ' ἀνεξήγητον τρόπον ἡσθάνθη ὁ δικηγόρος αἰφνης τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συναίσθημα τῆς ἀποστροφῆς, τῆς βδελυγμῆς καὶ τῆς φρίκης, τὸ ὅποιον εἶχε κυριεύσῃ τὸν Ἐνφειδ. Ὁ ἀνὴρ ἐπέρασε τὴν ὁδὸν κατὰ πλάτος, καὶ ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν γνωστὴν ἐκείνην θύραν. Ἐλαβε μίαν κλεῖδα ἐκ τοῦ θυλακίου του — προφανῶς ὁ ἀνὴρ κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ.

Τώρα ὁ Οὐττερσον ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ μέρους καὶ πλησιάσας ταχέως ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀνδρός.

«Κύριε Ἀῦδ — ἂν δὲν ἀπατώμαι;»

Μὲ συριγμὸν ἐχίδνης ὀπισθοχώρησεν ὁ Ἀῦδ κατὰ ἓν βῆμα. Συνῆλθεν ὅμως ἀμέσως ἐκ τῆς ταραχῆς του, καὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον τὸν δικηγόρον, εἶπε μὲ παντελῇ ἀταραξίαν:

«Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά μου. Τί ἀγαπᾶτε;»

Ὡς βλέπω, εἰσέρχεσθε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν,» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος Οὐττερσον. «Ἐγὼ εἶμαι ἀρχαῖος φίλος τοῦ δόκτορος Τζέκυλ. Ὀνομάζομαι Οὐττερσον, — δικηγόρος Οὐττερσον, καὶ κατοικῶ ἐν τῇ ὁδῷ Gaunt· τὸ ὄνομά μου βεβαίως θὰ σᾶς εἶνε γνωστόν, καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ σᾶς συναντήσω ἐδῶ, ἐπεθύμουν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ εἰσαγάγετε καὶ ἐμὲ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν.»

«Ὁ δόκτωρ Τζέκυλ δὲν εἶν' ἐδῶ· ἀνεχώρησε» ἀπήντησεν ὁ Ἀῦδ. Ἦδη ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύραν, αἰφνης ὅμως ἐφάνη ὅτι μετενόησε καί, χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸν δικηγόρον εἰς τὸ πρόσωπον, ἠρώτησε: «Πόθεν μὲ γνωρίζετε;»

Ὁ Οὐττερσον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἀντηρώτησε: «Κύριε Ἀῦδ! Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε μίαν χάριν;»

«Τί ἐπιθυμεῖτε;»

«Θέλετε νὰ μοῦ δείξετε τὸ πρόσωπόν σας;»

Ὁ Ἀῦδ ἐφάνη ἐπὶ τινας στιγμὰς δισταζών· ἔπειτα

ὅμως ἐστράφη ἐξ αἴφνης με ταχείαν ἀπόφασιν καὶ παρετήρησε τὸν Οὐττερσον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς με ὕψος πεισματῶδες καὶ προκλητικόν. Τοῦτο διήρκεσε μόνον μίαν στιγμὴν.

«Καλὰ, φθάνει» εἶπεν ὁ Οὐττερσον. «Τώρα εἰμπορῶ νὰ σὰς ἀναγνωρίσω, ἐν ἀνάγκῃ. Ἴσως θὰ μοῦ εἶνε χρήσιμον.»

«Ναί» ἀπήντησεν ὁ Ἀῖδ, «καὶ ἐπειδὴ ἀπαξ ἐγνωρίσθημεν, θὰ σὰς δώσω καὶ τὴν διεύθυνσίν μου.» Ταῦτα εἰπὼν, ἀνέφερε μίαν ταπεινὴν ὁδὸν ἐν τῷ Soho.*)

«Παντοδύναμε Θεέ!» εἶπε κατ' ἐαυτὸν ὁ Οὐττερσον. «Μήπως ἀράγε ἐσυλλογίσθη τὴν διαθήκην;» Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ δὲν ἡδυνήθη ν' ἀρδρῶσιν λέξιν.

«Καὶ τώρα» εἶπεν ὁ Ἀῖδ, «εἰμπορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐκ νέου, πόθεν με γνωρίζετε;»

«Κατὰ περιγραφὴν.»

«Κατὰ τίνος περιγραφὴν;»

«Ἐχομεν κοινὸς φίλους» εἶπεν ὁ Οὐττερσον.

«Κοινὸς φίλους; Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ φίλοι;»

«Ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ παραδείγματος χάριν.»

«Ὁ Τζέκυλ; Αὐτὸς δὲν σὰς τὸ εἶπε, ψεύδεσθε» εἶπεν ὁ Ἀῖδ μετὰ μεγάλης ὀργῆς.

«Κύριε,» εἶπεν ὁ Οὐττερσον «αὐτὴ ἡ γλῶσσα δὲν σὰς ἀρμόζει.»

Ὁ Ἀῖδ ἀπήντησε με χλευαστικὸν γέλωτα, καὶ μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος ἀνοίξας τὴν θύραν ἡφανίσθη.

Ὁ δικηγόρος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμπροσθεν τῆς κεκλεισμένης θύρας, περιδεὴς καὶ τεταραγμένος. Ἐπειτα ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ἀποτροπαίου οἰκίας, βαδίζων βραδέως ἐν τῇ ὁδῷ, σύννους καὶ περίφροντις. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταμάτα, ἔδετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐφαίνετο ὑφιστάμενος φοβεράς βασάνους. Τὸ αἰνίγμα, τὸ ὁποῖον ἐβασανίζετο νὰ λύσῃ, δὲν ἦτο εὐκόλον. Ὁ Ἀῖδ ἦτο μικρόσωμος, ναννοφυῆς ἀνὴρ. Ἐνεποίει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου διαστρόφου καὶ παραμορφωμένου, ἀλλὰ δὲν ἡδύνάτο τις νὰ διακρίνῃ ποῦ ὑφίστατο αὐτὴ ἡ παραμόρφωσις. Εἶχεν ἀπεχθέστατον, βδελυρὸν μειδίσμα. Ἡ πρὸς τὸν Οὐττερσον συμπεριφορὰ του ἐμαρτύρει φόβον ἅμα καὶ θράσος κακούργου ἀνδρός. Ὡμίλει με βραγχὴν, συριστικὴν, ὑπόκωφον φωνήν· πάντα ταῦτα ἐνέπνεον ἀπέχθειαν εἰς ἕκαστον, ἀλλὰ δὲν ἤρκουν εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἀπειρον καὶ ἀνέκφραστον ἀποστροφὴν, τὴν ἄρρητον βδελυγμίαν καὶ συγχρόνως τὴν φρίκην, ἣν ἡσθάνθη ὁ Οὐττερσον ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ.

«Ὅχι» ἔλεγε κατ' ἐαυτὸν ὁ δικηγόρος, «κάτι τι μυστήριον ὑποκρύπτεται ἐδῶ — ἀλλὰ τί ἄρα γε νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Δὲν εὕρισκω κατάλληλον ὄνομα δι' αὐτὸ τὸ τέρας. Ἡ ὄψις του δὲν εἶνε ἀνθρωπίνη, δὲν εἶνε φυσικὴ. Ἡ μήπως εἶμαι προκατειλημμένος ἐκ τῆς διηγέσεως τοῦ Ἐνφειλδ; ἢ εἶνε πράγματι ἡ κακουργία καὶ ἡ διαστροφή τῆς ψυχῆς του ἥτις ἀποκατοπτρίζεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν του; Ὡ πωχέ μου, δυστυχισμένε Τζέκυλ! Ἄν ὑπῆρξε ποτὲ ἄνθρωπος ἐσφραγισμένος με τὴν σφραγίδα τοῦ σατανᾶ, αὐτὸς εἶνε ὁ νέος φίλος σου, ὁ κύριος Ἐδουάρδος Ἀῖδ!»

Ὁ Οὐττερσον ἔφθασεν ἤδη εἰς τὸ πέρας τῆς μικρᾶς ὁδοῦ καὶ κάμψας τὴν γωνίαν ἦλθεν εἰς ἐν Square, ὅπερ

περιβάλλετο ὑπὸ ὡραίων, ἀρχαίων οἰκιῶν. Αἱ πλείσται τῶν οἰκιῶν τούτων εἶχον ἀποβάλλῃ μέρος τι τῆς ἀρχαίας αὐτῶν λαμπρότητος. Ἦσαν διηρημένοι εἰς πολλὰς χωριστὰς κατοικίας. Χωριστὰ δωμάτια ἐνοικιάζοντο ἡντρεπισμένα δι' ἐπίπλων, ἄλλα δὲ ἐμισθοῦντο ὡς ἐργαστήρια, ὡς γραφεῖα, εἰς ἀσέμους δικηγόρους ἢ εἰς πράκτορας ἀμφιβόλων ἐπιχειρήσεων. Μία μόνον οἰκία, ἡ δευτέρα ἀπὸ τῆς γωνίας, εἶχε διατηρήσῃ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἄν καὶ ἦτο προκεχωρηκυῖα ἡ νύξ, ὁ Οὐττερσον ἐπλησίασε ταχέως καὶ ἀποφασιστικὸς εἰς τὴν βαρεῖαν θύραν καὶ ἐσῆμανε. Γηραιὸς τις ὑπηρετὴς ἠνέωξεν αὐτήν.

«Εἶνε ὁ δόκτωρ Τζέκυλ στὸ σπίτι, Παῦλε;» ἠρώτησεν ὁ Οὐττερσον.

«Πᾶν ἀρέσως νὰ ἰδῶ, κύριε Οὐττερσον» ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετὴς, «παρακαλῶ, ὀρίστε μέσα.» Εἰσήγαγε τὸν δικηγόρον εἰς τὸν μέγαν καὶ ὡραῖον προθάλαμον, ὅστις ἐστρωμένος με πολυτίμους τάπητας καὶ περικεκοσμημένος με ἀρχαῖα δρῦνα ἐπιπλα ἐνεποίει εὐαρεστοτάτην ἐντύπωσιν.

«Θέλετε νὰ περιμένετε ἐδῶ;» ἠρώτησεν ὁ Παῦλος, «ἢ προτιμᾶτε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἐστίασεως;»

«Προτιμῶ νὰ περιμένω ἐδῶ,» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος, καὶ πορευθεὶς πρὸς τὸ παράθυρον ἐστηρίχθη παρὰ τῇ ὑψηλῇ θερμάστρᾳ. Ὁ προθάλαμος οὗτος ἦτο ὁ ἀρεστότατος τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ Τζέκυλ. Καὶ ὁ Οὐττερσον συνείδησε νὰ λέγῃ, ὅτι ἐνταῦθα ἦτο ὁ εὐαρεστότερος τόπος ἐν ὅλῳ τῷ Λονδίνῳ. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, καθήμενος παρὰ τῇ θερμάστρᾳ, ἡσθάνετο ἀόριστόν τινα φόβον, νευρικὴν τινα ταραχήν, κατ' ἣν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του ἔτρεμον· τὸ σατανικὸν πρόσωπον τοῦ Ἀῖδ δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ Οὐττερσον ἤκουεν ἀκόμη τὸν διαβολικὸν γέλωτα, με τὸν ὁποῖον ὁ καταχθόνιος ἀνθρωπίσκος εἶχεν ἀφανισθῇ ὀπισθεν τῆς θύρας· κατὰ πρῶτην φορὰν ἡσθάνθη ποῖαν τινα ἀπογοήτευσιν τοῦ βίου. Ἀπειλητικὸν καὶ διάστροφον ἐμόρφαζεν αὐτῷ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀῖδ ἐκ τῶν κυραινόμενων φλογῶν τῆς θερμάστρας. Ἠσχύνην σχεδόν, αἰσθανθεὶς συναίσθημά τι ἀνακούφισεως, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς ἐπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ.

«Εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸν κύριον Ἀῖδ εἰσερχόμενον εἰς τὴν ὀπισθεν οἰκίαν,» εἶπεν ὁ Οὐττερσον. «Εἶχε τὴν κλεῖδα τῆς θύρας, ἥτις ἄγει εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἀνατομείου. Εἶνε φυσικὸν πρᾶγμα αὐτό, Παῦλε, νὰ λείπῃ ὁ κύριός σας ἀπὸ τὸ σπίτι;»

«Φυσικώτατον, κύριε Οὐττερσον» ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς ὑπηρετὴς. «Ξεύρω ὅτι ὁ κύριος Ἀῖδ ἔχει ἓνα κλεῖδι.»

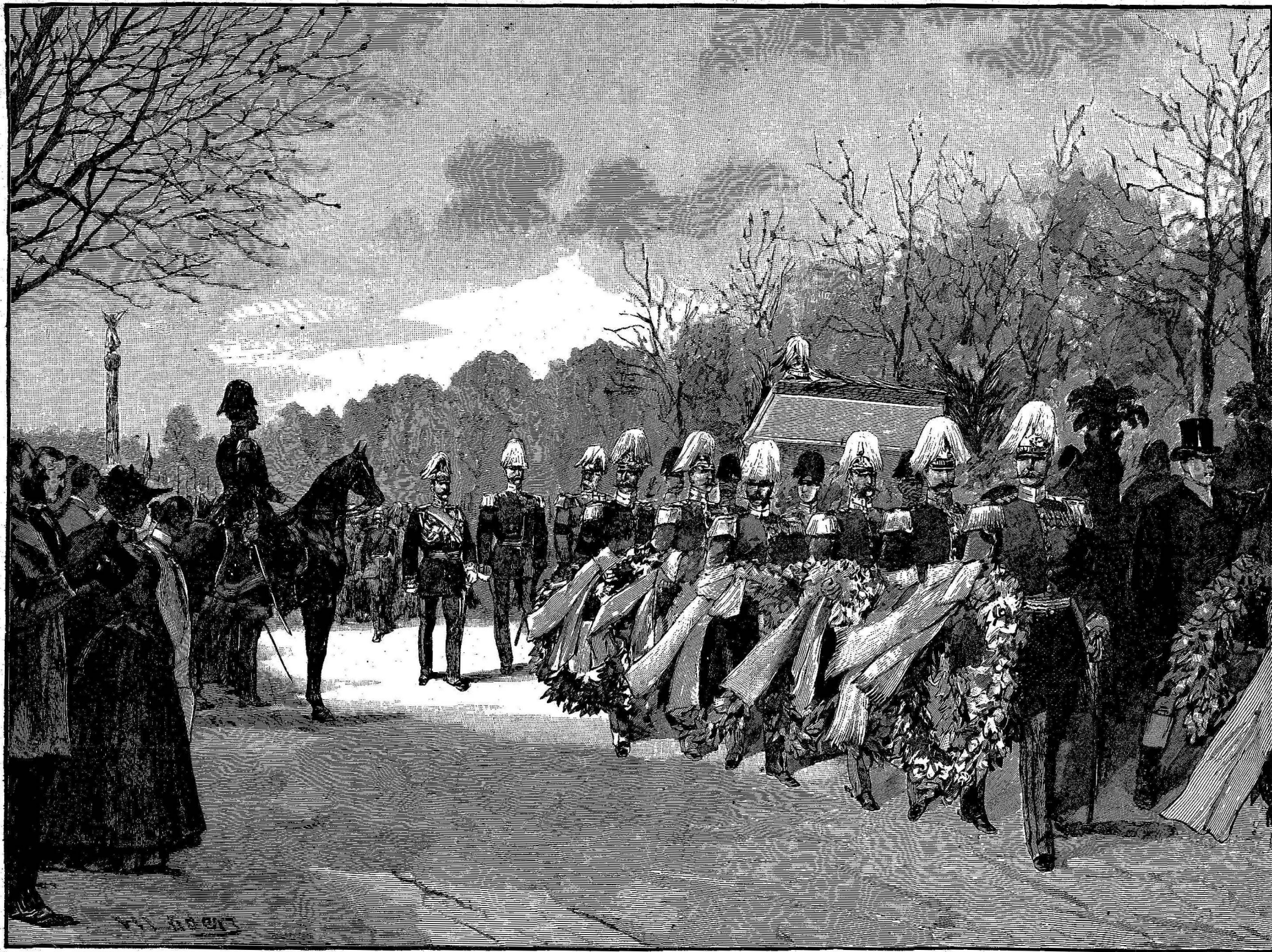
«Ὁ κύριός σας φαίνεται ὅτι ἔχει μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον» εἶπεν ὁ Οὐττερσον σύννους.

«Μεγάλην ἐμπιστοσύνην» ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετὴς, «ἔχομεν ὅλοι διαταγὴν, νὰ ὑπακούωμεν ἀνεξετάστως εἰς τὸν κύριον Ἀῖδ.»

«Δὲν πιστεύω νὰ εἶδα ποτὲ ἐδῶ αὐτὸν τὸν κύριον» εἶπεν ὁ Οὐττερσον.

«Ὡ, ὄχι» ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετὴς. «Αὐτὸς δὲν πα-

*) Δυσφημοτάτη συνοικία τοῦ Λονδίνου.

Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΟΥ ΜΟΛΤΚΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΟΥ ΛΕΡΤΕ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Lüders.

ρουσιάζεται ποτέ όταν εἶνε ξένος τις ἐδῶ. Ἄλλως οὐδὲ ἡμεῖς τὸν βλέπομεν πολὺ, διότι εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται πάντοτε διὰ τῆς ὀπισθεν θύρας.

«Καλὴ νύκτα, Παῦλε.»

«Καλὴ νύκτα, κύριε Οὐττερσον.»

Βαρύθυμος καὶ περίφροντις ἀνεχώρησεν ὁ δικηγόρος, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του.

«Πτωχέ μου Τζέκυλ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. «Πρέπει νὰ εὐρίσκεται εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν. Ἦτο ἀδάμαστος καὶ ἀκόλαστος, ὅτε ἦτο νέος. Ἀλλ' ὅμως τὰ νεανικά του ἀμαρτήματά θὰ ἐσυγχώρησε βεβαίως πρὸ πολλοῦ ὁ πανάγαθος Θεός. Τί ἄρα γε νὰ εἶνε εἰς τὸ μέσον; τί δεσμεύει αὐτόν μετὰ τοῦ Ἀῦδ; Εἶνε τὸ φάσμα παλαιᾶς τινος ἀμαρτίας; Εἶνε κρύφιόν τι ἀνοσιούργημα, τὸ ὁποῖον καταβιβρώσκει ὡς καρκίνος τὴν ζωὴν του; Εἶνε τιμωρία, ἣτις βραδέως μὲν ἀλλ' ἀναποδράστως ἐπέρχεται, μετὰ πολλὰ ἔτη, ἀφοῦ πλέον πρὸ πολλοῦ ἐλησμονήθῃ τὸ κακούργημα;»

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνέβαλε τὸν δικηγόρον εἰς φόβον περὶ τῆς ἰδίας του ἀσφαλείας. Ἀμέσως ἤρχισε νὰ ἀναθεωρῇ συνοπτικῶς τὸ ἰδιὸν του παρελθόν. Ἐβασανίζετο συλλογίζομενος, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἰδικῷ του βίῳ ὑπῆρχεν ἴσως κεκρυμμένον ἐγκλημά τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνδυμηθῇ. Ὀλίγιστοι ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ ἀναθεωρῶσι τὸ παρελθόν των μὲ τόσον ἀναπεπαισμένην συνειδησιν, ὅσον ὁ δικηγόρος Οὐττερσον. Ἐν τούτοις, ἡ αὐστηρότης μὲ τὴν ὁποίαν ἔκρινε τὰς ἰδίας του πράξεις δὲν τῷ ἄφινεν ἡσυχίαν. Εἶχε πάντα λόγον, νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, ὅτι τὸν ἐβοήθησε νὰ ὑπερνήκησῃ πολλοὺς δεινοὺς πειρασμούς. Ἐπὶ τέλους, κατέληξε πάλιν εἰς τὸν Τζέκυλ καὶ εἰς τὸν Ἀῦδ.

«Αὐτὸς ὁ Ἀῦδ» ἔλεγεν ὁ Οὐττερσον καθ' ἑαυτόν, «πρέπει νὰ ἔχῃ φοβερά μυστικά. Σκοτεινά, καταχθόνια ἔργα, ἀπέναντι τῶν ὁποίων καὶ ἡ χειρίστη πράξις τοῦ Τζέκυλ θὰ λάμπῃ ὡς ὁ ἥλιος. Ὅχι, αὕτη ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ λάβῃ τέλος. Καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα ὅτι αὐτὸς ὁ κακούργος συνδέεται τόσον στενῶς μετὰ τοῦ Τζέκυλ μὴ ἐμποιεῖ φρίκην. Καὶ τὸ χειρίστον εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ κακούργος, ἂν ἐγνώριζε τὴν διαθήκην τοῦ Τζέκυλ, θὰ κατελαμβάνετο ἴσως ὑπὸ ἀνυπομονησίας. Πρέπει ἐξ ἁπάντος νὰ ἐξερευνήσω αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἀντὶ πάσης дуσίας. Φθάνει μόνον νὰ μὲ ἀφήσῃ ὁ Τζέκυλ,» προσέθηκε τεθλιμμένος καὶ περίφροντις, «φθάνει μόνον νὰ μὴ μὲ ἐμποδίσῃ!»

Καὶ οἱ ἀκατανόητοι ὅροι τῆς διαθήκης ἐπανήλθον πάλιν εἰς τὸν νοῦν του ἐναργῶς καὶ ὠριμένως.

III.

Δύο περίπου ἐβδομάδας μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα συμβάντα ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ παρείχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του μίαν ἐκ τῶν συνήθων του ἐκείνων ἐστιάσεων, αἵτινες πάντοτε διεκρίνοντο διὰ τὰ ἐξαιρετὰ φαγητά, τοὺς ἐκλεκτοὺς, παλαιοὺς οἶνους καὶ τοὺς ἐπίσης ἐκλεκτοὺς συνδαιτυμόνας. Ὁ Οὐττερσον ἔμεινεν ἀκόμῃ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λοιπῶν ξένων. Ὁ Τζέκυλ, ὠραῖος ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, πεντηκοντούτης περίπου, μὲ ἐντελῶς ἐξυρηνμένον πρόσωπον, μὲ ἐλκυστικὰ χαρακτηριστικὰ ἐκφράζοντα ἀσυνήδη νοημοσύνην καὶ μεγάλην τῆς ψυχῆς ἀγαθότητα, ἔμνευε λίαν εὐχαρίστως μετὰ τοῦ Οὐττερσον κατὰ μόνας· ἠτένιζε μετὰ προφανοῦς εὐαρεσκείας τὸ σοβαρὸν καὶ ἤρεμον πρόσωπον τοῦ δικηγόρου καὶ ἐνετρύφα ἐν τῇ εὐγλώττῳ ὀλιγολογίᾳ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν σιγὴν εἶπεν ὁ Οὐττερσον: «Ἀπὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω, Τζέκυλ· γνωρίζεις, περὶ τίνος· περὶ τῆς διαθήκης σου.»

Τὸ θέμα τοῦτο δὲν ἐφάνη ἀκριβῶς εὐάρεστον εἰς τὸν Τζέκυλ· ἐν τούτοις ὅμως, μετὰ τινος βεβιασμένης εὐθυμίας ἀπήντησεν ὁ ἱατρός: «Πτωχέ μου φίλε, Οὐττερσον· εἶμαι πολὺ κακὸς πελάτης σου. Ἡ διαθήκη μου φαίνεται ὅτι σὲ κάμνει δυστυχῆ· αὕτη ἡ διαθήκη σοῦ εἶνε παλοῦκι ζτὸ μάτι· ὅπως καὶ ὁ Λάνυον, αὐτὸς ὁ σχολαστικὸς γέρον, δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀκούσῃ ἄνευ φρίκης τὰς «ἐπιστημονικὰς αἱρέσεις» μου, ὡς ἀποκαλεῖ τὰς θεωρίας μου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεσαι τόσον σκυθρωπός. Τὸ ξεύρω, ὁ Λάνυον εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, καλὸς φίλος — ἀλλὰ σχολαστικὸς, ἀδιάτρεπτος, σκληροτράχηλος, φλύαρος σχολαστικὸς.»

Χωρὶς νὰ δώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰς περὶ τοῦ Λάνυον παρατηρήσεις τοῦ Τζέκυλ, εἶπεν ὁ Οὐττερσον: «Ξεύρεις, ὅτι ποτὲ δὲν ἐπεδοκίμασα τὴν διαθήκην σου.»

«Πάλιν μὲ τὴν διαθήκην μου!» ἀνεφώνησεν ὁ Τζέκυλ· «τὸ ξεύρω, τὸ ξεύρω» ἐξηκολούθησεν ὀλίγον τι ἡρεδισμένος, «μοῦ τὸ εἶπες τοῦλάχιστον πολὺ συχνά.»

«Καὶ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἀκόμῃ μίαν φορὰν» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον· «ἔτυχε νὰ μάθω μερικὰς πληροφορίας περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἀῦδ.»

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννον Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Μὲ τιμᾷ αὕτη ἡ ἀγάπη — μὲ συγκινεῖ· — σὰς εὐχαριστῶ. — Ἀλλὰ ἡ κρίσις μου; . . . Ἀπατάμαι ἐν τῇ περὶ τοῦ πατρός σας κρίσει μου;»

«Ὅχι, κόμησα —»

«Καλὰ λοιπόν. Μοὶ ἀποδίδετε τὴν ἡσυχίαν μου καὶ μὲ στερεώετε εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Καὶ τώρα μίαν παράκλησιν. Μοὶ ἐγράψατε ὅτι εἰσθε φίλος μου. Ἀπαιτῶ ἐκ τῆς φιλίας σας μίαν χάριν, τὴν μεγίστην ἴσως· χάριν, τὴν ὁποίαν ἄνθρωποι μεταξὺ τους εἰμποροῦν νὰ ζητήσουν καὶ νὰ κάμουν — Ἐγκαταλείπετε τὸ Ἀρμπούργον;»

«Ναί, κόμησα —»

«Καὶ δὲν ἐπιστρέφετε πλέον ποτέ! ποτέ;»

«Σὰς τὸ ὑπόσχομαι —» ἐπρόφερον ὁ Καϊὺ μὲ ὑπόκαφον φωνήν.

«Τότε λοιπὸν ὅλα εἶνε ἐν τάξει μεταξὺ μας. Θὰ εἶπω εἰς τὸν πατέρα σας τὸ ναί! Ἔχετε γειά, κύριε κόμη! Μὴ με λησμονήσετε καὶ δεχθῆτε τὴν εὐλικρινῆ ἐκφράσιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου.»

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κόμης Σλείβεν καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δαμάτιον, ἀπεμακρύνθησαν ἀπ' ἀλλήλων ὁ Καϊὺ καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. Ἐπηκολούθησε βραχεῖα τις συνδιάλεξις καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεχαιρέτησεν ὁ Καϊὺ καὶ ἀπῆλθε. Παρὰ